

Arrest

nr. 175 335 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MULLENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 19 augustus 2015 een aankomstverklaring in bij de gemeente Bilzen.

Op 27 oktober 2015 treedt de verzoekende partij te Denemarken in het huwelijk met een Nederlandse onderdaan D.F.

Op 29 oktober 2015, daags voor het verval van het verblijf van de verzoekende partij die met een toeristenvisum naar België was gekomen, dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als echtgenoot van D.F., een Nederlands onderdaan. Haar Deense huwelijksakte wordt voorgelegd. De verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 28 april 2016

Op 3 november 2015 vraagt de ambtenaar van burgerlijke stand aan de Procureur des Konings een onderzoek te verrichten in het kader van artikel 31, §1 van het van het wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) omdat hij de rechtsgeldigheid van de voorgelegde Deense huwelijksakte in twijfel trekt. Hij meent dat het huwelijk in strijd is met de openbare orde en dat het werd afgesloten met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor de verzoekende partij.

De Procureur des Konings bericht de ambtenaar van burgerlijke stand op 15 maart 2016 dat zijn onderzoek nog niet kon worden afgerond.

Op 22 april 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden:

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.10.2015 werd ingediend door:

*Naam: D.
Voorna(a)m(en): I.
Nationaliteit: Russische Federatie
Geboortedatum: 19.07.1997
Geboorteplaats: Camapa
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Overwegende dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het WIPR de voorwaarden om het huwelijk te erkennen voor elke echtgenoot bepaald worden door de Staat waarvan hij bij het voltrekken van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Betrokkene huwde met D. F.(geboren te Amsterdam op 31.08.1992) te Erøskøbing (Denemarken) op 27.10.2015.

Op 03.12.2015 liet de gemeente aan onze diensten weten dat het koppel zich aanvankelijk in de gemeente had aangeboden om de procedure verklaring wettelijke samenwoning op te starten. Het koppel weigerde echter het bewijs ongehuwde staat en de geboorteakte van betrokkene te voor te leggen. Daarop kwamen ze op 29.10.2015 aanzetten met een huwelijksakte dd. 27.10.2015 uit Denemarken. Betrokkene deelden daarbij zelf mee heen en weer gereisd te zijn naar Denemarken met het oog op het voltrekken van dat huwelijk omdat een huwelijk daar snel voltrokken kan worden en omdat iedereen vrij is te huwen waar hij wil.

De stad Bilzen (de ambtenaar van burgerlijke stand) maakte de huwelijksakte op 03.11.2015 over aan het parket van Tongeren voor verder onderzoek. Het parket liet op 15.03.2016 weten aan de stad, dat ze het betrokken huwelijk nog verder wensen te onderzoeken.

De rechtsgeldigheid van het huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 WIPR in combinatie met artikel 21 WIPR (openbare orde vereiste) en artikel 18 WIPR (wetsontduiking) en artikel 31§1 WIPR (wetsontduiking). Alles heeft er de schijn van dat betrokkene met haar (vermeende) partner in Denemarken is gaan huwen, om het onderzoek betreffende de waarachtigheid van hun relatie, in België te omzeilen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

"Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur (met name de zorgvuldigheidsplicht), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (met name de materiële motiveringsplicht) en van artikel 29 Wetboek

IPR.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing dd. 22.04.2016 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte wordt genomen omdat zij enerzijds weigert een geldig voltrokken huwelijk te aanvaarden en anderzijds het lopende onderzoek van de Procureur des Konings te Tongeren niet heeft af gewacht en haar beslissing neemt zonder zelfs maar een relatieonderzoek uit te voeren en derhalve willekeurig een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten;

Verzoekster voert vervolgens aan dat de bestreden willekeurige beslissing dd. 22.04.2016 in strijd met de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het Wetboek Internationaal Privaatrecht het recht op verblijf van verzoekster ten onrechte beëindigt en verzoekt om de schorsing en de vernietiging ervan;

1ste onderdeel : schending van zorgvuldigheidsbeginse

De bestreden beslissing dd. 22.04.2016 van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginse;

De overheid dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden; de beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding; de overheid dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De bestreden beslissing dd. 22.04.2016, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing neemt waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd ten onrechte genomen omdat zij enerzijds verwijst naar een lopend onderzoek naar een schijnhuwelijk, waaromtrent het advies of het resultaat van de Procureur des Konings NIET wordt afgewacht;

Vervolgens is ook de wijze waarop de beslissing dd. 22.04.2016 - waarbij het recht op verblijf van de echtgenoot van verzoekster werd beëindigd - genomen in strijd met de zorgvuldigheidsplicht, omdat het bestaan van een geldig gesloten buitenlands huwelijk volledig wordt genegeerd;

Het aspect van een correcte feitengaring of voorlichting vormt een belangrijk element van het zorgvuldigheidsbeginse; een zorgvuldige besluitvorming impliceert immers dat de overheid op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot haar besluit komt; een zorgvuldige overheid dient er aldus op toe te zien dat de vergaarde feiten volledig zijn, en tevens juist worden verwerkt en beoordeeld;

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing dd. 22.04.2016 als volgt :

De rechtsgeldigheid van het huwelijk wordt dan ook betwist wordt op basis van artikel 27 WIPR in combinatie met artikel 21 WIPR (openbare orde vereiste) en artikel 18 WIPR (wetsontduiking) en artikel 31§1 WIPR (wetsontduiking). Alles heeft er de schijn van dat betrokkene met haar (vermeende) partner in Denemarken is gaan huwen, om het onderzoek betreffende de waarachtigheid van hun relatie in België te omzeilen,·

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis : artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken.

Ten onrechte gaat verwerende partij er vanuit dat verzoekster valse of misleidende informatie heeft verstrekt:

De door verzoekster aangebrachte stukken zijn echte documenten en geenszins vervalst, zodat er geen sprake kan zijn van "omzeiling" in de zin van de bestreden beslissing;

Verzoekster stelt vast dat in het administratief dossier geen documenten zijn terug te vinden betreffende de samenwoning of de relatie van verzoekster, evenmin enige vaststelling van de wijkagent of de Procureur des Konings;

Verzoekster verwijst naar vaststaande rechtspraak van de Raad, volgens dewelke zij er op wijst dat wanneer, zoals te dezen, een verzoekende partij op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat de bestreden beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid toekomt het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en van de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, 214.282);

Vast staat dat er een relatie- of samenwoonsonderzoek en een onderzoek naar een vermeend schijnhuwelijk werd gevoerd door de Procureur des Konings te Tongeren (trouwens op verzoek van de ambtenaar van burgerlijke stand van de stad Bilzen);

Welke vaststellingen werden er precies door dit onderzoek gedaan ? Gelet op het feit dat de Procureur des Konings te Tongeren zelf op 15.03.2016 aan de stad Bilzen liet weten dat ze het betrokken huwelijk nog verder wenste te onderzoeken geeft aan dat er mogelijk geen sprake was van enig schijnhuwelijk, hetgeen door verzoekster ook volledig wordt betwist;

Nu er aan verzoekster frauduleuze gedragingen ("alles er de schijn van heeft dat betrokkene met haar (vermeende) partner in Denemarken is gaan huwen, om het onderzoek betreffende de waarachtigheid van hun relatie, in België te omzeilen") worden verweten, geldt die bewijsplicht te dezen des te meer; bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop hij zich baseert om te besluiten dat verzoekster een schijnhuwelijk heeft gesloten, quod certe non;

De bestreden beslissing dd. 22.04.2016 is enkel en alleen gebaseerd een subjectief vermoeden van 1 persoon, de ambtenaar van burgerlijke stand te Bilzen, terwijl deze het lopende en objectieve onderzoek van de Procureur des Konings te Tongeren ten onrechte niet heeft afgewacht; een verslag van de relatie of de samenwoning wordt niet bijgebracht, noch wordt vermeld welke vaststellingen (omtrent het bestaan van een schijnhuwelijk) in concreto werden verricht, zodat verzoekster van oordeel is dat de hier bestreden beslissing genomen is op basis van onjuiste, subjectieve en onvolledige informatie;

Er is nooit sprake geweest van enige misleiding in hoofde van verzoekster; naast het feit dat er van een zorgvuldig bestuur verwacht wordt een geldig gesloten buitenlands huwelijk in België te valideren en over te schrijven, dient een bestuur bovendien voldoende inspanningen te getroosten om ervoor te zorgen dat zij over alle correcte informatie beschikt; bij eventuele twijfel diende immers verwerende partij zich te informeren, hetgeen zij niet gedaan heeft, omdat het advies van de Procureur des Konings te Tongeren zelfs niet wordt afgewacht ! Het staat derhalve als een paal boven water dat verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige wijze van feitenagting;

Derhalve handelde verwerende partij in strijd met de zorgvuldigheidsplicht; uw Raad heeft reeds meermaals in gelijkaardige zaken alleen al om de bovenstaande reden de beslissing vernietigd en geoordeeld dat "verweerder zijn beoordeling steunde op foutieve, willekeurige of niet-actuele informatie";

Verzoekster voert terecht de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht;

Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21september2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954);

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053);

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het eerste onderdeel van het middel is gegrond;

2de onderdeel : schending van de motiveringsplicht

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte er verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden;

Verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden: de bestreden beslissing dd. 22.04.2016 is volledig willekeurig genomen en enkel en alleen gebaseerd subjectieve vaststellingen van de ambtenaar van burgerlijke stand van de stad Bilzen, zonder gebaseerd te zijn op een advies van de Procureur des Konings te Tongeren of een objectief relatieverlag;

Daarenboven houdt de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten totaal geen rekening met het geldig gesloten huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot;

Daarenboven is de bestreden beslissing zonder meer behept met een feitelijke onjuistheid : verzoekster en haar partner, F. D. voornoemd, wilden in de loop van 2015 hun vaste relatie meer vorm geven en hebben zich in de stad Bilzen aangemeld om een verklaring van wettige samenwoning in te dienen;

Dit werd geweigerd met een drogreden, namelijk dat verzoekster geen bewijs van ongehuwde staat en geen geboorteakte zou hebben willen neerleggen; de realiteit is dat de stad Bilzen de stukken - de beide geboorteakten en de beide bewijzen van een ongehuwde staat (stukken 3-4-5 en 6) - niet wilde accepteren; verzoekster brengt ze bij in huidige procedure en bewijs dat zij wel degelijk in het bezit hiervan was !

Daarnaast is de bestreden beslissing dd. 22.04.2016 enkel gesteund op subjectieve vaststellingen van de ambtenaar van burgerlijke stand van de stad Bilzen; alleszins is de verwerende partij niet wettig tot zijn voorstelling betreffende de toedracht der feiten gekomen in het dossier van verzoekster; de bestreden beslissing is dan ook onwettig, aangezien de beweegredenen waarop deze zich steunt in feite niet aanwezig zijn;

Verwerende partij is inderdaad tot zijn beslissing gekomen zonder het advies van de Procureur des Konings en een relatieverlag af te wachten en is derhalve op basis van onjuiste en onvolledige informatie gebaseerd, zodat de beslissing zonder meer gestoeld is op onjuiste motieven en op onvolledige informatie;

Verwerende partij motiveert haar beslissing niet waar zij stelt dat "alles er de schijn van heeft dat betrokkene met haar (vermeende) partner in Denemarken is gaan huwen, om het onderzoek betreffende de waarachtigheid van hun relatie, in België te omzeilen";

De bestreden beslissing is flagrant foutief : enerzijds dient zij toe te geven dat er een onderzoek in België wordt gevoerd (door de Procureur des Konings te Tongeren, dewelke op 15.03.2016 - zegt de bestreden beslissing zelf ! - aan de stad Bilzen heeft laten weten dat ze het betrokken huwelijk nog verder wenste te onderzoeken;

Verwerende partij spreekt zichzelf tegen; nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er misleidende informatie zou zijn verstrekt; dit is volstrekt subjectief vanwege de ambtenaar van burgerlijke stand, dewelke willekeurig het onderzoek van het parket -betreffende een eventueel schijnhuwelijk niet heeft af gewacht om zelf een willekeurige en foute beslissing te nemen; dit kan niet !

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE);

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid; de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Het tweede onderdeel van het middel is eveneens gegrond;

3de onderdeel : schending van art. 29 WIPR

Krachtens artikel 29 Wetboek IPR mag het bestaan op zich van een buitenlandse huwelijksakte in België niet worden genegeerd;

Het huwelijk van verzoekster beantwoordt aan alle voorwaarden voor de erkenning ervan in België en is een volkomen geldig Belgisch huwelijk; de Ambtenaar van Burgerlijke Stand te Bilzen heeft zelfs het advies of het standpunt van de Procureur des Konings te Tongeren - dewelke reeds geruime tijd gevat was - niet afgewacht en geweigerd om het geldige buitenlandse huwelijk te erkennen;

Deze weigering getuigt van willekeur !

Slechts bij een negatief advies - quod certe non - zou de ambtenaar van burgerlijke stand de overschrijving kunnen weigeren; in casu niet !

Immers, het huwelijk van verzoekster in Denemarken is erkend in alle EU-lidstaten; het recht van EU burgers en hun familieleden, inclusief niet-EU-burgers, om vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en te verblijven is geregeld in richtlijn 2004/38 /EG : als zodanig wordt het Deense huwelijk erkend in alle EU-lidstaten;

De stad Bilzen weigerde derhalve ten onrechte de uitvoering van deze erkenning : het huwelijk dd. 2 7.10.2015 dat in Denemarken werd voltrokken is in België geldig, vermits verzoekster en haar echtgenoot voldoen aan de Belgische wettelijke voorwaarden om te huwen en het huwelijk is bovendien voltrokken volgens de vormen die in België gebruikelijk zijn;

Derhalve geldt het recht van Denemarken, dat volgens artikel 4 7 WIPR beslissend is om te bepalen welke vormvereisten in acht moesten worden genomen; de controle houdt in dat men dient na te gaan of het huwelijk totstandgekomen is met inachtneming van de vormvereisten die door het Deens recht worden voorgeschreven en voldoet aan de Belgische wettelijke voorwaarden, hetgeen in casu het geval is;

De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Bilzen heeft derhalve volstrekt ten onrechte, eenzijdig en willekeurig geweigerd om de buitenlandse huwelijksakte van verzoekster te erkennen en

vervolgens over te schrijven in de Belgische registers van de burgerlijke stand, hoewel de akte voldoet aan alle voorwaarden om in België erkend te worden :

de buitenlandse akte van de burgerlijke stand is opgesteld door de buitenlandse bevoegde autoriteit;

de akte werd opgesteld in de vorm die in dat land gebruikelijk is;

de buitenlandse akten werd gelegaliseerd;

de akten in de vreemde taal werd door een beëdigde vertaler vertaald in het Nederlands, zijnde de taal van de Belgische gemeente waar de akte dient te worden overgeschreven, in casu Bilzen;

Bovendien is het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot het gevolg van een vast relatie en is er geen enkel element dat ook maar zou kunnen wijzen in de richting van een schijnhuwelijk;

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht dient te worden vastgesteld, evenals een schending van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (...)"

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 29 oktober 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van een haar echtgenoot.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 3 november 2015 de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Bilzen een schrijven richtte aan het Parket van de Procureur des Konings te Tongeren met de volgende mededeling:

"(. . .) Ik heb mijn bedenkingen bij huwelijksintenties van de betrokkene en de rechtsgeldigheid van de voorgelegde huwelijksakte.

Ik baseer dit onderzoek op artikel 31 §1 van het Internationaal Privaatrecht.

Ik ben van mening dat hier sprake is hebben van wetontduiking (zij hebben geen belangen in Denemarken) en dat het huwelijk in strijd is met de openbare orde: ik vermoed dat dit huwelijk werd afgesloten met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor mevrouw.

Ik vraag uw advies in dit dossier. (. . .) ,,

Verder blijkt uit het administratief dossier dat het bestuur op 3 december 2015 op de hoogte werd gebracht dat verzoekster zich samen met haar echtgenoot had aangeboden om de procedure verklaring wettelijke samenwoning op te starten. Ze zouden geweigerd hebben om het bewijs van de ongehuwde staat en de geboorteakte van de partner voor te leggen. Daarna zouden ze zich op 29 oktober 2015 plots hebben aangeboden met een huwelijksakte uit Denemarken en daarbij hebben meegedeeld dat ze heen en weer zijn gereisd naar Denemarken met het oog op het voltrekken van het huwelijk omdat daar een huwelijk snel voltrokken kan worden en omdat iedereen vrij is te huwen waar hij wil.

Verzoekster betwist niet dat zij zich eerst aanbood bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Bilzen met het oog op een wettelijke samenwoning en dat zij vervolgens in Denemarken in het huwelijk trad met de heer D. F., om vervolgens een aanvraag van een verblijfskaart in te dienen van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenoot.

De verwerende partij is wel degelijk bevoegd om het huwelijk, waarop verzoekster zich beroept om een verblijf aan te vragen, te toetsen en hierbij af te wegen of het huwelijk al dan niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. De verwerende partij kan bovendien beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (zie RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Artikel 18 WIPR, waarvan melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing, voorziet in de mogelijkheid om geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van Belgisch recht, wat wetontduiking uitmaakt. Zoals reeds supra aangehaald heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Bilzen de huwelijksakte niet overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand en werd er daarentegen een advies gevraagd aan het Parket van de Procureur des Konings. Het bestuur heeft het Parket uitdrukkelijk op 16 maart 2016 gevraagd om een advies te verlenen voor 28 april 2016, gelet op het feit dat er tijdig een beslissing diende genomen te worden omtrent de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ingediend op 29 oktober 2015. Het feit dat er nog geen advies verleend werd door het Parket, belette de verwerende partij geenszins, gelet op de uiteenzetting supra, om de rechtsgeldigheid van het huwelijk te betwisten op grond van de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de rechtsgeldigheid van het huwelijk betwist wordt. Er wordt enerzijds gewezen op het feit dat er aanvankelijk een wil was om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, doch dat verzoekster en haar (toenmalige) partner de nodige documenten niet hadden voorgelegd en dat zij zich vervolgens plots aanboden met een huwelijksakte uit Denemarken. In de beslissing werd anderzijds gewezen op het feit dat het er de schijn van heeft dat verzoekster met haar partner in Denemarken is

gaan huwen om alzo het onderzoek betreffende de waarachtigheid van hun relatie in België te omzeilen. Verzoekster toont niet aan dat dergelijke vaststelling kennelijk onredelijk zou zijn in functie van de stukken die zich bevinden in het administratief dossier. Gelet op het feit dat de verwerende partij een beslissing diende te nemen binnen de zes maanden, kan het van haar niet verwacht worden stilgezeten te hebben totdat het Parket een advies zou verlenen.

Bovendien wordt door de bestreden beslissing geen verblijfsrecht ingetrokken of beëindigd en staat het verzoekster vrij om, indien het Parket een gunstig advies zal verlenen, dit aan te wenden in het kader van een desgevallende nieuwe aanvraag.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 29 WIPR wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen vermelden de juridische grondslagen meer bepaald de artikelen 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit) en artikel 7, 1, 2° van de vreemdelingenwet. Voorts wijst de bestreden beslissing erop dat de rechtsgeldigheid van het huwelijk niet wordt aanvaard in toepassing van de artikelen 27, 21 en 18 WIPR omdat alles er de schijn van heeft dat het huwelijk in Denemarken geschiedde om de waarachtigheid van de relatie te omzeilen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In eerste instantie voert de verzoekende partij de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen enkel relatieonderzoek te hebben verricht, het advies van de Procureur des Konings niet te hebben afgewacht en enkel uit een voorgehouden weigering om attesten betreffende hun ongehuwde staat voor te leggen toen de verzoekende partij in eerste instantie een wettelijke samenwoning wenste, een schijnhuwelijk af te leiden.

Zij verwijt dat de verwerende partij de rechtsgeldigheid van haar huwelijk niet heeft aanvaard door zich slechts te steunen op subjectieve vaststellingen van de ambtenaar van burgerlijke stand en door niet te wachten op het resultaat van het lopend onderzoek van de Procureur des Konings. Zij stelt dat haar afgesloten huwelijk geldig is.

Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de verblijfsaanvraag, moet worden gewezen op de toepasbaarheid van

artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt: *“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”*

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de gemachtigde van de staatssecretaris in casu de overheid die bevoegd is tot het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, kan de gemachtigde van de staatssecretaris derhalve, binnen zijn bevoegdheden, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Belg, verifiëren of het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is.

Hierbij vermag zij te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het BW, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

De gemachtigde is dus bevoegd om het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept om een verblijf aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “van minstens één van de echtgenoten” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Daarbij moet wordt opgemerkt dat artikel 18 van het WIPR voorziet in de mogelijkheid om geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van Belgisch recht, wat wetsontduiking uitmaakt.

In de mate dat verzoekende partij de vaststelling van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de geldigheid van de Deense huwelijksakte betwist, wijst de Raad erop dat verzoekster deze weigeringsbeslissing kan aanvechten voor de bevoegde rechtbank, in casu de familierechtbank (zie artikel 27, § 7 van het WIPR juncto artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek volgens de procedure voorzien in artikel 23 van het WIPR juncto de artikelen 1025 tot 1034 van het Gerechtelijk Wetboek), zoals in de bestreden beslissing ook deels wordt aangegeven.

Bijgevolg kon de verwerende partij, ook al was het onderzoek van de Procureur des Konings nog lopend zelf oordelen of het huwelijk rechtsgeldig is.

Evenwel stellen beide partijen ter terechtzitting dat de Procureur des Konings positief heeft geoordeeld over het afgesloten huwelijk en dat aldus volgens de Procureur het Deense afgesloten huwelijk geen schijnhuwelijk betreft. De verwerende partij baseerde zich op de weigering om een geboorteakte en bewijs van ongehuwde staat voor te leggen bij de oorspronkelijke geplande procedure van wettelijke samenwoning, op het snelle huwelijk in Denemarken, land waarmee geen band blijkt tussen de verzoekende partij of haar partner. De Raad is niet bevoegd om over de rechtsgeldigheid een oordeel te vellen en een beoordeling te maken over de grieven die verband houden met de al dan niet correcte

beoordeling over de rechtsgeldigheid van de Deense huwelijksakte, wat zoals eerder uiteengezet toekomt aan tot de familierechtbank. Wel kan hij vaststellen dat in casu door de verwerende partij een voorbarige conclusie werd getrokken en dat voor het nemen van de bestreden beslissing, ondanks het gegeven dat nog een onderzoek lopend was bij de Procureur, de verwerende partij niet de minste moeite heeft genomen om enig relatieonderzoek te verrichten en in het kader hiervan de verzoekende partij te horen. Er werd gemotiveerd, op basis van een snel huwelijk in Denemarken dat alles de schijn heeft dat de verzoekende partij een onderzoek naar het bestaan van een schijnhuwelijk wist te ontlopen terwijl ter terechtzitting blijkt dat dergelijk onderzoek de tegenovergestelde conclusie opleverde. Het komt de Raad voor dat de verwerende partij in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht in casu naliet zich te informeren over de eigenlijke relatie van de verzoekende partij met haar echtgenoot en zelfs geen poging ondernam haar hierover te horen. De feitenvinding is niet afdoend en zorgvuldig gebeurd, wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Gelet op deze vaststelling dient het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald om reden van een goede rechtsbedeling en mede te worden vernietigd. Immers, door de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan de verzoekende partij opnieuw bogen op haar oorspronkelijk toegekend verblijfsrecht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN